

efter deres Forhold er rimeligt og rigtigt, at hun kan raade over som sin Del af den fælles Husholdning og til sit særlige Behov, saaledes at Udbetalingen af disse Beløb sker efter gensidig Aftale, og uden at det skal have det mindste Udseende af, at det er den ene Part, som fra den anden skal have en Gave, men det bliver et Beløb, som hun skal administrere og naturligvis administrere til Familiens Tarv paa bedst mulig Maade. Jeg tror, det vil bidrage til at gøre mange Hustruers Stilling bedre, at der bliver et lovfæstet Forhold, saaledes at de kommer til at træffe Aftale om, hvor meget der af den fælles Indtægt kan ofres til Husets Førelse, og at det da udbetales i gensidig Forstaaelse af, at Hustruen har Ret til at faa denne Del af Indtægten, og at det derfor ogsaa er hendes Pligt at administrere disse Beløb til fælles Bedste. Jeg tror, det vil bidrage til, at der vil blive færre af de Historier, som man kan høre saa mange af fra forskellige Hjem om, hvordan den ene af Ægtefællerne søger at døge for den anden Part, hvor meget han eller hun bruger, for derigennem, om jeg maa udtrykke mig saaledes, at faa bedre Arbejdsvilkaar og bedre Fred i Hjemmet. Det tror jeg ikke er heldigt, jeg tror, at det rigtige er, at den Hemmelighedsfuldhed, der ligger bag ved hele dette indirekte Forhold, bliver hævet, og jeg tror, det vil styrke den gensidige Tillid mellem Ægtefællerne, at saa sker.

Samtidig med, at jeg vil rose det Forhold, der der er fremme, vil jeg tilføje, at det ogsaa vil bidrage til, at det Udtryk, der ellers er saa almindeligt, at en Kvinde, der bliver gift, bliver forsørget, og at en Mand, der gifter sig, overtager Forsørgerens Rolle, bliver om ikke afskaffet — det bliver vel sagtens ikke afskaffet, for saadanne gamle Vaner afskaffes ikke saa hurtigt —, saa dog alligevel begrænset i Brugen. Thi det er jo ikke rigtigt. Naar en Mand ægter en Kvinde, som er flittig og flink og dygtig i sin Gerning, selv om den ikke bringer en rød Øre til Huse, saa udfører en saadan Hustru jo et Arbejde, som har sin Værdi for Familiens fælles Underhold, som skulde fritage hende for at være udsat for at høre, at det er ham, der forsørger hende. Det kan være krænkende, saadan som det stundom ogsaa i Tankeløshed kan blive fremset. Jeg tror, at Lovforslaget, saaledes som det er affattet, vil bidrage til, at denne Tale vil forstumme noget, og jeg hilser det med Glæde, fordi Hustruens

Arbejde ganske vist ikke saa let kan om sættes i Pengebeløb, som maaske Mandens Indtægter kan, men det er et Arbejde, hvis Værdi for Hjemmet ofte paa forskellig Maade kan staa fuldt paa Højde med det Tilskud, som Manden yder til Hjemmets Opretholdelse. Jeg tror, det er godt, at det bliver sagt, og den Form, hvorunder det siges her i Lovforslaget, er i alt Fald en saadan, at det bliver forstaaet.

Men samtidig med, at jeg siger dette, vil jeg udtale mig mod alle Bestræbelser, som gaar ud paa at fremkalde den fuldkomne Lighed. Jeg vil ikke sige, at Lovforslaget gør det, men der er Tendenser oppe i Tiden til ligesom at ville fastslaa den fuldkomne Lighed mellem Mand og Kvinde. Det anser jeg baade for urigtigt og uheldigt. Det er urigtigt, fordi der nu en Gang er Forskel, og det er en Forskel, der gør sig gældende lige ud til de mindste Forhold. Det, at Forskellighederne er der, behøver jo ikke at betyde, at den ene er ringere end den anden, eller omvendt, at den anden er bedre end den ene. Enhver kan være god for sig, og jeg vil helst blive staaende ved det, som Hostrup siger ved en Lejlighed, at der er ikke bedre Mennesker til end Mandfolk og Kvindfolk. Det tror jeg, han har evig Ret i, og hvem der er den bedste af de to Slags, afhænger ikke af Arten, men af Individualiteten, og derved tror jeg, vi skal blive staaende. Det gode ved det er, at disse Ligheder og Forskelligheder, som er til Stede, er det, som betinger Hjemlivets Rigdom, naar de vedkommende ellers kommer til at forstaa hinanden paa bedste Maade.

Jeg skal nu vende mig til en anden Side af det økonomiske Forhold. Jeg er ikke vis paa, at jeg helt forstaa Lovforslaget paa det Punkt, hvor der er Spørgsmaal om Gifteret og Gifteeje og Ægtepagt. Dette Spørgsmaal om Gifteret og Gifteeje kan maaske indeholde lidt mere, end jeg ved af. Juristerne har deres egen Maade at udtrykke sig paa, som ikke altid Mennesker uden juridisk Uddannelse til fulde forstaa. Teologer har noget af det samme, saa det er ikke en Bebrejdelse, jeg retter mod Juristerne, det hører Paget til. Der er imidlertid et Spørgsmaal, jeg vil drage frem. Jeg vil spørge den højtærede Justitsminister, om det er indeholdt i de Paragraffer, der vedrører den Sag. Hvad jeg sigter til, er Spørgsmaalet om en Hustrus Forhold til Kaution, Laanstiftelse og øjeblikkelig Spekulation. Kautionsforholdet er jo i vore Dage et meget